

vel ikke kan medføre store Forandringer, men dog kan forårsage ganske smaa Forandringer i Satserne. Jeg skal i saa Henseende nævne Forskjellen mellem Maanedspræmier og Kvartalspræmier. De vide, mine Herrer, at en Maanedspræmie maa være lidt større end $\frac{1}{3}$ af en Kvartalspræmie og lidt større end $\frac{1}{12}$ af en Aarspræmie, det ligger i Sagens Natur. Denne forskellige Beregning er netop et Punkt, med Hensyn til hvilket det i den nyere Videnskab har været meget omstridt, hvorledes man bedst skulde komme dertil. Den Slags Ting, som høre, om jeg saa maa sige, til Finesserne i Sagen, ere underkastede en Udvikling som alt Andet, og dette Beregningsarbejde kan maaskee om et Aar gøres med større Nøagtighed end nu. Det er det Hele, jeg har sigtet til, naar jeg har sagt, at man just ikke skulde slaae disse Beregninger fast. — Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, nemlig, hvorfor Tariffen ikke kan være færdig til 1ste Januar, da reiser dette Spørgsmaal sig deraf, at det ærede Medlem vistnok ikke har kunnet danne sig nogen Forestilling om, hvilket Omfang af Tariffer, der fordres i den nye Anstalt. Det, der vil være færdig til 1ste Januar, er Tariffen for de Forsikringer, der falde nogenlunde jævnligt, hvorimod de Forsikringer, der forekomme sjældnere, forårsage et Arbejde, der vil vedblive at gaae saalænge Anstalten bestaaer, idet det Hele udvikler sig mere og mere. Jeg vil nævne et Exempel. Der er ved denne Lov givet Tilladelse til at tegne Livsforfikring paa to Liv, hvad man ikke før har kunnet. Dette er Noget, som meget sjældent vil indtræffe, men saasnart Tilfældet melder sig, vil man gjøre Beregningen, og et Sæt Tariffer til Brug for en Livsforfikring paa to Liv vil i og for sig kræve flere Maaneders Arbejde. Derfor vil den hele Tariffmasse, der kan komme til Brug ved Anstalten, ikke være færdig til 1ste Januar; kun det praktisk Nødvendige og Vigtige, kun det, der angaaer de jævnlige forekommende Tilfælde, vil være færdigt til den Tid. — Jeg skal endnu tilføie et Par Ord med Hensyn til den Indvending, som det ærede Medlem gjorde mod, hvad den høitærede Finanzminister havde yttrret om Forholdet

mellem Livsforfikring og Overlevelsesrenter. Det ærede Medlem fandt, at det ikke kunde gjælde, da Overlevelsesrenter, naar de stige over 1,000 Rbd., altid maatte være paa flere Liv. Det er fuldkommen rigtigt som det ærede Medlem havde tænkt, at der er nogen Forskjel paa, om man tegner Overlevelsesrenter paa eet eller paa to Liv, hvert med Halvdelen; der er nogen Forskjel i Risicoen, men ikke paa nogen Maade saa megen, at det kan svække den af den høitærede Finanzminister opstillede Beregning. Jeg skal dernæst tillade mig at gjøre opmærksom paa, at dette Spørgsmaal om at afvæie de forskellige Risicoer, er noget af det Allervanskeligste og Allerfineste i den mathematiske Kunst, og jeg troer ikke, at vi ville kunne drøfte dette Spørgsmaal her; jeg kan kun sige det ærede Medlem, at de Mænd, der have gjort det til deres Livsopgave at studere den Slags Spørgsmaal, virkelig ere af den Mening, at man fuldkommen roligt og endogsaa med Udsigt til formindsket Risiko, kan gaae ind paa det Forslag, som er stillet under Nr. 1. — Med Hensyn til de under Nr. 4 og 5 stillede Forslag, vil jeg bede de ærede Medlemmer troe mig Noget, forsaavidt jeg kan have en Dom om de overordenlig store praktiske Vanskeligheder, som ville være forbundne med at tilstede, at en Forsikring, naar den betingede Præmie ikke er betalt til Forsaldsdagen, desuagtet, naar den har løbet i eet Aar eller derover, skal holdes vedlige i eet Aar fra Forsaldsdagen. Det vilde meget let føre til, at man fordærvede sig den hele Foranstaltning, som man har tilsigtet netop for de fattige Classer, saasnart man saaledes gav løb og slip i den Grad, som den ærede Forslagsstiller vil det. De Herrer ville vistnok have bemærket, at, naar det ærede Medlem troede, at man kunde forlange indtil 150 pCt. i Bøde, saa var det en Feiltagelse af det ærede Medlem; det er kun eengang at denne $\frac{1}{3}$ pCt. kan fordres og Bøden kan altsaa ikke stige ud derover. Men selvfølgelig er der den Forskjel, at den, der kun har de korte Terminer ikke faaer saa lang Frist som den, der har de lange; men dette er jo Noget, der let kan bødes paa, navnlig ved Hjælp af Sparekasser. — Jeg maa endnu tilføie nogle